

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **D. I.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2011 čj. OAM-130/LE-LE18-LE18-2011, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce, jak krajský soud zjistil ze správního spisu, pobýval v České republice nejprve v letech 1993-1995, posléze znovu do České republiky přicestoval zřejmě v roce 1999 (ve spise jsou k této otázce uvedena dvě data – rok 1999 a rok 2000). Celkem uplatnil tři žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když ta poslední ze dne 15. 6. 2011 (resp. z 26. 5. 2011) je předmětem přezkumného soudního řízení. V prvních žádostech za důvod svého odchodu označil nemoc dcery, kvůli které si vypůjčil finanční prostředky, nebyl schopen dluh uhradit a v této souvislosti byl opakovaně zbit a bylo mu vyhrožováno rovněž násilím na rodině. Své problémy nikde

neohlásil, situaci vyřešil vycestováním z Ukrajiny veden snahou vydělat finanční prostředky na úhradu dluhu, což se žalobci do doby současné nepodařilo. Ani v jenom z předchozích dvou řízení žalobce úspěšný nebyl. Ve třetí žádosti navíc doplnil, že se orgány policie dozvěděly o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a v této souvislosti je přesvědčen, že v případě návratu mu hrozí obvinění z vlastizrady. V průběhu doplňujícího pohovoru ke třetí žádosti připojil informaci údajně získanou na základě telefonického rozhovoru s matkou. Ta žalobci sdělila, že lidé, kteří se v minulosti zajímali o žalobce v souvislosti s jeho dluhem, nejsou od policie, nýbrž členové politické strany Ruch. Jiné problémy v zemi původu neoznačil, připustil, že se na Ukrajině politicky neangažoval, zdravotní stav považoval za dobrý. V případě návratu se obával pokračování potíží, pro které Ukrajinu opustil.

K dosud proběhnuvším a ukončeným řízením o udělení mezinárodní ochrany krajský soud ze správního spisu žalovaného ověřil následující:

První řízení bylo zahájeno na základě žádosti uplatněné 10. 12. 2000. V něm žalobce zmínil toliko dluh na léčbu dcery. V roce 1998 si půjčil 1500 USD, nebyl schopen dluh vrátit a k době podání žádosti již činil 7000 USD. Věřitelé žalobci vyhrožovali, byl opakovaně zbit, vyhrožovali i problémy vůči jeho rodině. Ukrajinu opustil a v České republice zamýšlel nadále žít a pracovat. Řízení o této žádosti bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2002 ukončeno jeho zastavením podle § 25 písm. d) zákona o azylu, tedy z důvodů, že se žalobce opakovaně nedostavoval na pohovory k žádosti, ačkoli byl o jejich termínech řádně vyrozuměn.

Druhé řízení proběhlo o žádosti uplatněné dne 21. 1. 2005. V něm žalobce zopakoval již dříve uvedené skutečnosti s tím rozdílem, že výše vypůjčené částky měla být 4000 USD. Návratu se obával z důvodů reakce věřitelů. O této žádosti rozhodl žalovaný dne 25. 1. 2005 tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákona o azylu). Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě. Rozsudkem ze dne 24. 3. 2006 pod č. j. 60 Az 22/2005-25 žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Třetí řízení bylo zahájeno žádostí sepsanou se žalobcem dne 15. 6. 2011. Zopakoval již podvakrát uváděný důvod – tedy půjčka peněz na léčbu dcery, kterou nebyl schopen uhradit a nato navazující výhrůžky a fyzické útoky. Dále ve vlastnoručně psané žádosti uvedl, že se policejní orgány Ukrajiny dozvěděly o tom, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a dle jeho přesvědčení by mu v případě návratu hrozil soud za velezradu. V průběhu (celkem tří) pohovorů k žádosti navíc doplnil, že vymahači dluhů jsou napojeni na politickou stranu RUCH, jedná se o její členy, a proto je jeho návrat vyloučen. Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil informace o zemi původu a dne 10. 10. 2011 rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce reagoval včasnou a velmi podrobnou žalobou, ve které označil rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Namítl porušení § 3 ve spojení s § 2 a rovněž

porušení § 50 odst. 4 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád. Vyslovil přesvědčení, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a stejně tak důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.

V žalobě následně přesně ocitoval ust. § 12 zákona o azylu a stanoviska Příručky UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků s odkazem na rozbor výrazu „odůvodněný strach“ z pohledu objektivních i subjektivních hledisek. Zdůraznil, že jeho obavy se váží k osobám z politické strany RUCH, které mu v minulosti opakovaně vyhrožovaly a snaží se od rodinných příslušníků žalobce zjistit informace o jeho osobě. Matka žalobce tyto lidi dokonce informovala o tom, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. V případě návratu mu tak hrozí konfrontace se členy strany RUCH a následné uvěznění. Vysvětlil, že o propojení členů RUCH s věřiteli, resp. lichváři, se dozvěděl teprve po telefonickém hovoru s matkou, a proto nemohl tuto skutečnost uvést dříve. Ochranu ze strany státních orgánů nelze dle žalobce očekávat, neboť podle jeho přesvědčení má politická strana RUCH na Ukrajině velký vliv a státní orgány by žalobci ochranu neposkytly. Otázka vnitřního přesídlení není reálná, neboť strana RUCH působí po celé Ukrajině. Ze všech těchto důvodů je rovněž vyloučen žalobcův návrat na Ukrajinu a přinejmenším naplněny podmínky § 14a zákona o azylu. Trval proto na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu rovněž velmi podrobným vyjádřením ze dne 25. listopadu 2011. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Stručně zopakoval informace žalobcem předložené v tomto řízení a rovněž připomněl průběh a výsledek dvou předchozích řízení o udělení mezinárodní ochrany. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu a s přihlédnutím k nikoli nepodstatným rozporům v přednesech žalobce mu mezinárodní ochranu neudělil. Odkázal na aktuální judikaturu správních soudů, z níž vyčnívá jako mimořádně důležitý podklad pro rozhodnutí pravdivá výpověď žadatele. Připomněl, že souvislost žalobcových problémů s vyděrači navázanými na politickou stranu RUCH dal jmenovaný do spojitosti teprve při doplňujícím pohovoru. Přesto jeho problémy nemají politický podtext, neboť se týkají potíží vzniknuvších v souvislosti s vypůjčením peněz a žalobcovou neschopností dluh uhradit. Nemají souvislost se žalobcovým politickým přesvědčením, netýkají se politické strany RUCH jako takové, nýbrž jejích konkrétních osob, které po žalobci požadovali vrácení půjčky. Žalobce v minulosti žádné politické aktivity či problémy nezmiňoval. Jeho obava z obvinění z vlastizrady a následné uvěznění je neopodstatněná s ohledem na obsah Informace MZV ČR ze dne 13. května 2009 č. j. 106362/2009-LPTP, jejíž obsah žalobcovy obavy vylučuje. V průběhu řízení ostatně i sám žalobce připustil, že měl zřejmě od své matky nesprávné informace a obvinění z velezrady mu nehrozí. Správní orgán zdůraznil, že z průběhu všech řízení o udělení mezinárodní ochrany je evidentní, že žalobce přicestoval z důvodu neschopnosti splácet dluh, přicestoval za prací a žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně té poslední, podal zjevně z důvodů potřeby legalizovat si na území České republiky pobyt. Připomněl, že žalobce se ani nepokusil obrátit se se svými problémy na kompetentní orgány země původu,

neuvažoval a nepokusil se ani přemýšlet o možnosti vnitřního přesídlení. V ostatním pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích, žádné další důkazy nepředložily a rovněž tak nenavrhly doplnit dokazování. Správní orgán připomněl, že bylo na žalobci, aby si upravil pobyt v České republice tak, aby zde mohl pobývat legálně. Žalobce neuváděl problémy se státními orgány, politicky se neangažoval a křešení jím přednesených potíží nevyhledal žádnou pomoc kompetentních orgánů, takže nelze vyloučit, že by mu potřebná forma ochrany byla poskytnuta. Azyl je proto obecně možno udělit za předpokladu, že objektivně selže ochrana státních orgánů země žadatele. Krajský soud doplnil dokazování o aktuální informace vztahující se k Ukrajině, které si vyžádal od žalovaného. Jednalo se o Informaci MZV č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011 zachycující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval obsah správního spisu a průběh všech předchozích řízení, která předcházela vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak zaznamenal již v úvodu tohoto rozsudku. Dále z obsahu správního spisu vyplynulo, že za dobu pobytu žalobce na území České republiky byl dvakrát odsouzen za trestný čin, z čeho poslední trest byl trestem nepodmíněným v trvání šesti let a jeho ukončení připadlo na 20. 7. 2011. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal těsně před ukončením výše uvedeného odsouzení. Dále krajský soud ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 15. 6. 2011, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovorů, které se uskutečnily dne 15. 6. 2011, 27. 6. 2011 a 16. 9. 2011. Správní orgán rovněž shromáždil informace ohledně politické a společensko-ekonomické situace na Ukrajině, které jasně specifikoval v obsahu odůvodněné svého rozhodnutí a s jejichž obsahem žalobce průběžně seznamoval. Při svém rozhodování proto vycházel z těchto zpráv: Zpráva MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 z 11. března 2010, Informace MZV ČR ze dne 13. května 2009 č. j. 106362/2009-LPTP a ze dne 19. ledna 2010 č. j. 129871/2010-LPTP. Soubor informací doplnil o zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK (informace zaměřeny na možnost obrany proti postupu státních orgánů a na otázka bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu včetně možností poskytování zdravotní péče a léčby na Ukrajině).

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce tři okruhy problémů (zmíněny již v prvním odstavci tohoto rozhodnutí), které zapříčinily jeho odchod z Ukrajiny a jsou dle jeho přesvědčení překážkou návratu.

Jsou to tyto skutečnosti: a) *neuhrazený dluh půjčky na léčení dcery*, b) *hrozba obvinění z vlastizrady z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice* a c) *obavy z reakcí členů politické strany RUCH*.

Krajský soud se domnívá, že při posuzování důvodnosti třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nezbytné pohlížet a zvažovat rovněž informace předkládané žalobcem v předchozích dvou řízeních. Žalobce uvedl, že v České republice pobýval již v letech 1993 -1995 (na jiném místě uváděl 1992 -1994) s tím, že přicestoval v tuto dobu za prací. Teprve v řízení o třetí žádosti zmínil, že již v roce 1993 měl osobní konflikt se členem politické strany RUCH a bezprostředně poté z Ukrajiny vycestoval. Je zcela evidentní, že kdyby žalobce výše popsaná skutečnost ohrožovala, jistě by ji uvedl již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany. V řízení o první žádosti uváděl, že Ukrajinu opustil pro existenční, tedy ekonomické problémy a nemožnost splatit dluh, a proto přicestoval za prací. Stejně potíže tvrdil i v řízení o druhé žádosti. Ve všech třech řízeních vyloučil svoji politickou angažovanost, problémy náboženského charakteru, problémy se státními orgány a rovněž tak problémy zdravotní.

Z informací shromážděných žalovaným, když obsah jejich relevantnosti ověřil krajský soud vyžádáním si zpráv časově aktuálních vyplývá, že na Ukrajině existuje reálná možnost ochrany proti postupu policejních či jiných orgánů státní moci včetně možnosti podat si stížnost ukrajinskému ombudsmanovi. Existenční či ekonomické problémy a stejně tak i problémy s neuhrazeným dluhem nejsou podle ustálené soudní judikatury důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobce se ani nepokusil své problémy se spoluobčany řešit a zemi bez dalšího opustil. Dle mínění soudu vzbuzuje příběh žalobce pochybnost o jeho úplné pravdivosti a souhlasí tak se správním orgánem, že přednesy žalobce vykazují rysy nevěrohodnosti, neboť rozporné skutečnosti nebyl schopen objasnit.

Celkem jasná je otázka výše půjčky, kdy je více než pravděpodobné, že si dotýčný dlužník bude pamatovat původní sumu, kterou si vypůjčil. Žalobce nicméně v řízení o první žádosti v roce 2000 uvedl, že si půjčil 1500 USD, nebyl schopen dluh vrátit a k době podání žádosti činila jeho výše již 7000 USD. V řízení o druhé žádosti v roce 2005 tvrdil, že si půjčil částku 4000 USD. Vysvětlení rozporných údajů odkazem na úroky je tak zcela nepřesvědčivé a s ohledem na údaje shora rovněž nelogické. Krajský soud dále nepřehlédl, že v žádosti uplatněné v roce 2011 žalobce uvedl, že má nedokončené středoškolské vzdělání, zatímco v první žádosti tvrdil, že má středoškolského vzdělání. Jistěže se může právě tato nuance jevit nepodstatnou, nicméně v kontextu plynutí doby a údajů poskytovaných žalobcem pro krajský soud dotváří podklad o jeho nevěrohodnosti.

Rovněž nelze v souzené věci přehlédnout, že žalobce se k podání žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozhodl vždy za situace, kdy by byl nucen Českou republiku opustit. Naposledy žádost podal krátkou dobu před ukončením výkonu trestu odnětí svobody. Legalizovat si pobyt na území České republiky lze způsobem a za situace obsažené v zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nikoli vstupem do azylového řízení.

Krajský soud se proto plně kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil odvrátit svůj nechtěný návrat na Ukrajinu a vstupem do azylového řízení si legalizovat pobyt na území České republiky. Intenzita a charakter potíží žalobce v souvislosti s nesplaceným dluhem nemohou naplnit obsah ust. § 12 zákona o azylu a to rovněž s přihlédnutím ke zjištění, že žalobce své problémy neřešil a pomoc u kompetentních orgánů své země nežádal, ačkoli informace o Ukrajině tuto možnost nevylučují. *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* Takovýto závěr přijal Nejvyšší správní soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48 (Ej 169/2004). Výše popsany problém umocněný v tomto posledním řízení o žalobcově zjištění, že vyděrači působí v politické straně RUCH nemůže na předchozím závěru ničeho změnit. Správní orgán zcela správně na straně čtvrté svého rozhodnutí objasnil, že se nejedná o politické problémy, nejedná o problémy související s uplatňováním politických práv a svobod žalobce, nýbrž o neuhrazený dluh, jehož se věřitelé možná důvodně domáhají. Pokud se dostane konkrétní osoba do konfliktu se zákonem, tak lze očekávat její potrestání bez ohledu na skutečnost, zda-li problémy nastaly na Ukrajině či v České republice. I zde se žalobce dopustil protiprávního jednání, za které byl odsouzen.

Z výše uvedených důvodů pak ve shodě se žalovaným krajský soud rovněž akceptoval závěr přijatý správním orgánem odůvodněný v napadeném rozhodnutí. Za situace správním orgánem náležitě objasněné a logicky vysvětlené v písemném vyhotovení rozhodnutí se tudíž lze jen těžko domáhat udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) či 12 b) zákona o azylu. Krajský soud je přesvědčen, že lze v ostatním odkázat právě na strukturou logické a náležitě odůvodněné rozhodnutí správního orgánu včetně jeho závěrů o pravém důvodu vstupu žalobce do řízení o udělení mezinárodní ochrany, kterým je snaha po legalizaci pobytu. Odůvodnění rozhodnutí považuje krajský soud za zcela přesvědčivé a závěry žalovaným přijaté za logické a plynoucí z celkového posouzení případu. Správní orgán v rozhodnutí jasně vysvětlil svůj pohled na žalobcem předestřené důvody odchodu, vysvětlil dále, z jakých důvodů a na základě jakých informací usoudil na nedůvodnost žalobcových obav z návratu na Ukrajinu. Krajský soud se za dané situace plně ztotožňuje s rozhodnutím a stejně tak i s jeho odůvodněním. Aniž by tak znovu a nadbytečně opakoval zjištění a závěry správního orgánu, využil krajský soud stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno,*

je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce za celou dobu správního řízení nepřednesl žádnou skutečnost, která by správní orgán zavazovala k hlubším úvahám ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí žalovaný vycházel z informací získaných v průběhu správního řízení zejména od samotného žalobce a z informací o zemi původu, které v řízení shromáždil. Jedinou obavou žalobce měl být strach z lidí, kteří na jeho osobu vyvíjeli za účelem splacení dluhu a dále obava z uvězení z důvodů

vlastizrady a to v souvislosti se vstupem do azylového řízení. Posledně jmenovanou obavu žalobce posléze popřel. Na straně šesté až osmé přezkoumávaného rozhodnutí se správní orgán pečlivě věnuje otázce ohrožení žalobce v případě jeho návratu na Ukrajinu s ohledem na jím tvrzené problémy a objasňuje nedůvodnost přednesených obav. Jím tvrzené problémy, resp. obavy z možného nátlakového jednání soukromých osob může žalobce na Ukrajině řešit, pokud by fakticky nastaly, za přispění kompetentních orgánů své země. Žalobce v zásadě žádné pomoci nevyužil, ačkoli ze zpráv žalovaným shromážděným lze vysledovat, že existují mechanismy obrany. Dále se pak v podkladových zprávách jasně podává, že bezúhonný ukrajinský občan se v případě návratu žádné perzekuce ze strany státních orgánů obávat nemusí. Ve shodě se závěrem žalovaný tak krajský soud vyhodnotil, že návrat žalobce zpět do země původu je možný a lze vyloučit, jak bylo výše uvedeno, že by mohly v jeho případě nastat okolnosti uvedené v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. K této otázce čerpal správní orgán konkrétní informace obsažené ve Zprávě MZV čj. 106362-LPTP ze dne 13. května 2009, čj. 113176/2009-LPTP z 23. července 2009 (informace změřena na otázku bezpečného návratu neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu) včetně informací vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině obsažených v databázi ČTK. Neměnnost obsahu výše uvedených zpráv krajský soud ověřil z aktuální informace k dané problematice a to z Informace MZC ČR č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011. Objektivitu této informace potvrdil rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (zastoupení na Ukrajině) a Ukrajinská helsinská společnost, což je nevládní organizace věnující se problematice lidských práv.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Není z veřejně dostupných sdělovacích prostředků známo, že by na Ukrajině v době aktuální probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, země stejně tak není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně